

at gøre de Ekstrakter af Højesteretssagerne, som foreligge — hvis det ikke alt er sket — til Genstand for Undersøgelse i Justitsministeriet. Lad mig blot nævne foruden den Behandling af Fangerne, som disse Herrer tillode sig, den særdeles graverende Mistanke, som fremkom mod Overbetjent Valdemar Petersen for, at han havde gjort sig skyldig i Meddelagtighed i Bedrageri, for ikke at sige Anstiftelse dertil, ved at give de paagældende Anvisning paa, for ikke at sige Opfordring til, at besvige Brand-assurancen for dens Krav paa Erstatning ved at udstede Pro-forma-Obligationer med Pant i deres Ejendomme. Til Trods for de Oplysninger, der fremkom i disse Sager — navnlig i den sidste af dem — har man aldrig hørt, at der er krummet et Haar paa de Folks Hoveder eller indledet den fjerneste Undersøgelse imod dem. Saa vidt jeg ved, gaa de fri og franke omkring endnu med samme Myndighed og samme Adgang til at mishandle og øve Uret, som de havde ved de Lejligheder, der ere omtalte i disse Sager.

Jeg tror altsaa ikke, det vil lykkes den højtærede Justitsminister at fri Regeringen for det Ansvar, den har for Slapheden i Haandhævelsen af den Retsplejelovgivning, vi have. Men jeg tror ganske vist, at Hovedsagen for os maa være at faa selve dette System omdannet, at faa den Retsplejereform, som nu i saa mange Aar har været lovet os, og som der i saa mange Aar har været arbejdet paa, ført igennem. Det var jo ganske vist lidt underligt, at den højtærede Minister i samme Øjeblik, som han udtrykte sin Interesse for denne Reform — og han har jo selv fortalt os offentlig, at Forudsætningen for hans Overtagelse af Portefeullen var, at den skulde komme — søgte at give Offentligheden den Forestilling, at akkurat det samme, som er sket i de Tilfælde, der her ere paatalte, kunde være sket under den ny Ordning. Ja, naturligvis afhænger en Retsplejes Godhed eller Slethed i høj Grad af de Folk, der sættes til at anvende den. Det er sikkert, at der ogsaa, efter at vi have faaet en ny Retsplejeordning, vil kunne forekomme Misbrug; det kan det ikke nytte, at vi lukke Øjnene for. Men der er dog utvivlsomt, endog blot i de Forslag, der foreligge til en Omordning her i Landet, Garantier, som gøre, at vi have Grund til at tro, at det ikke vil gaa saadan til i Fremtiden, som det er gaaet til i Fortiden. Den højtærede Minister nævnte selv den Forandring i Rollernes Fordeling, som vil indtræde. Det, at det ikke er

Dommeren, som tillige er Anklageren, den, der staar som Repræsentant for Anklage-myndigheden, den, der paa Embedsvegne skal søge Sagen oplyst og faar Ansvaret for, hvis den ikke bliver tilbørlig forfulgt — den Omstændighed, at det ikke er ham, der har det Ansvar, men Overanklageren, vil sikkert gøre meget. Den Omstændighed, som den ærede Ordfører særlig og med Rette fremhævede, at Nævningerne komme til og dermed Lægmandsopfattelsen af hele Sagens Behandling, vil sikkert ogsaa gøre meget. Men dertil komme jo andre Omstændigheder, som bør nævnes. Det, at Retsplejen bliver offentlig, det, at alle disse Forhør, som ere holdte over Alma Bondesen, over Nelly Andersen og over Husmanden oppe i Kjør Herred, kunne overværes af Offentligheden — thi det skulle de jo efter det ny Forslag som Regel kunne, saa snart det er kommet til Forundersøgelsen — den Omstændighed, at alle disse 3 tiltalte kunne have deres Forsvarer ved Siden fra først til sidst, den Omstændighed, at egen Tilstaaelse som Middel til Sagens Oplysning, der nu spiller den aldeles overvejende Rolle, falder væk, at ingen sigtet kan tvinges til at svare, naar han ikke vil, at alle Bestræbelser altsaa ikke rettes paa at faa denne Tilstaaelse ud af ham, men paa at faa Oplysninger ad anden Vej — alle disse Omstændigheder, skulde jeg dog mene, give os i høj Grad Grund til at tro, at det ikke vil gaa saadan til efter den ny Retsordning som efter den, vi nu have. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Varetægtsfængslets Indtræden eller Varighed vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at der dog er gjort noget ud over det med Rollernes Fordeling i det Forslag, som foreligger, for at indskrænke Misbrugen af Varetægtsfængsel, idet der atter og atter er fremhævet, at det kun under „særlige“ Omstændigheder maa anvendes, og i Forbindelse dermed staar jo Reglen om, at der, for saa vidt Varetægtsfængslet skal anvendes under Efterforskningen fra Politiets Side, sættes Grænser, bestemte, faste Tidsfrister fra Dommerens Side for Fængslets Varighed. Ogsaa det har jo dog sin Betydning. Men dertil kommer, at ingen siger, at det Forslag, der nu foreligger, er det bedste, der kunde skaffes. Paa et enkelt Punkt f. Eks. er sikkert den norske Ordning mere betryggende end den danske, og hvorfor skulde vi ikke kunne faa den her? Jeg sigter derved navnlig til Forsvarerens Stilling. Den er ganske vist meget tarvelig efter det Forslag, der foreligger fra Kommissionens